

ת"פ 29242/04/15 - מדינת ישראל נגד דאוד עאמר

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 29242-04-15 מדינת ישראל נ' עאמר
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם דאוד עאמר

הכרעת דין

פתח דבר

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של גניבה מרכב, בניגוד לסעיף 413ד(א) בחוק העונשין, התשל"ז-1977, ופריצה לרכב בכוונה לגנוב, בניגוד לסעיף 413 סיפא בחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 17.10.13 בסמוך לשעה 9:00, יצא עאדל עיסא, אשר עבד כנהג משאית בחברת השליחויות "צ'יטה" מהמשאית אותה נהג, ברחוב שבזי 26 בראש העין. הנאשם ואחר, אשר פרטיו אינם ידועים למאשימה הגיעו למקום, פתחו את דלתות המשאית, ונטלו ממנה כ-10 חבילות של מוצרים ובהם ספרי תנ"ך, מוצרי חשמל ובגדים.

הנאשם טען בתשובתו לכתב האישום כי לא ביצע את המיוחס לו, לא שהה במקום הארוע בעת המעשה, וכי נחקר אודות הארוע לראשונה בדצמבר 2013. לפיכך, טען כי הוא מתקשה למסור פרטים מדוייקים אודות מעשיו במועד הארוע.

דין והכרעה

כמצוות המחוקק ובהתאם לסעיף 182 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אני מודיעה תחילה על זיכוי הנאשם בדין.

בראשית הדברים יובהר כי ההגנה אינה חולקת על קיומה של הגניבה הנטענת. ככלל, ההגנה לא עתרה שלא ליתן אמון בעדותו של עאדל עיסא, נהג המשאית ממנה נגנב הרכוש. עם זאת, חלקה ההגנה על מהות הרכוש שנגנב ועל כמותו.

נוכח התוצאה אליה הגעתי, אין הכרח לקבוע מהו בדיוק הרכוש שנגנב, ועם זאת אציין כי המתלונן, עיסא, העיד

כי כל פריט אותו הוא מקבל למשלוח עובר סריקה, וכך ניתן ללמוד בסוף היום אילו חבילות נמסרו, ולאילו כתובת. הוא העיד כי ככלל אינו יודע מה תכולת החבילה, והדברים אינם מתועדים בחברה. בפריטים מסוימים ניתן להבחין בתכולה כיוון שאינם ארוזים, וכן קיימים פריטים קבועים הנמסרים לבתי עסק שונים, או אז בהתאם לנסיגה הוא יודע מה תכולת המשלוח. כך, ידע כי לבית כנסת מסוים נמסרים ספרים, וכי חלק מהסחורה שנגנבה היתה עגלות ילדים. לאחר שבדק בסוף היום אילו משלוחים קיבל לידי בבוקר הארוע, בהתאמה לאלו אותם לא מסר, גילה כי נגנבו מהמשאית 10-12 חבילות. נוכח בדיקתו זו מצא כי נגנבו ספרי תנ"ך, עגלות ילדים, וחבילה שיועדה לחנות בגדים.

הדברים נתמכו גם בעדותו של עידן לוי, עובד נוסף בחברת צ'יטה אשר הבחין בגניבה. לוי העיד כי אכן חברת המשלוחים אינה יודעת במדויק מה נמצא בתוך המשלוח אותו הם מתבקשים להעביר, ואולם בהתייחס לגניבה הנידונה הבחין בחבילות דרך חלון רכב המזדה, ויכול היה להבחין כך בעגלת תינוק גנובה.

נוכח האמור לעיל נמצא כי נגנבו כ-10-12 חבילות, ובהן עגלות ילדים, ספרי תנ"ך ובגדים.

גדר המחלוקת העיקרית בין הצדדים נעוצה בזיהוי הגנב, כאשר לשיטת המאשימה עסקין בנאשם, ואילו לשיטת ההגנה לכל הפחות לא הוכח הדבר. כמצוין לעיל, לאחר שבחנתי את הראיות ואת טענות הצדדים, מצאתי כי קיים ספק בכל הנוגע לאשמת הנאשם.

אשר לזיהוי הגנב, הרי שהתשתית הראייתית עליה מבססת המאשימה את ראיותיה הינה תשתית נסיבתית. בקליפת אגוז יאמר כבר עתה, כי הראיות הנסיבתיות מתבססות על איכון הטלפון של הנאשם בזירת הארוע, והימצאות מכוניתו במקום, כמו גם על שקרים נטענים של הנאשם.

יצוין, כי ההגנה אינה חולקת כי הרכב הנטען היה בעת הרלוונטית בבעלות הנאשם, וכך גם הטלפון הנייד שאוכן בזירה. עם זאת, לטענת ההגנה לא ניתן לקבוע, על סמך הראיות שהוצגו, כי הרכב אכן נצפה בזירה, וכי הטלפון היה בסמוך למקום הארוע.

בכל הנוגע למיקום רכבו של הנאשם בזירת הארוע, אני מוצאת כי הוצגו בפניי די ראיות על מנת לקבוע כי הוא אכן נמצא בזירה. עם זאת, לא הוצגו די ראיות על מנת לקבוע כי גם הטלפון של הנאשם היה בסמוך, ובנסיבות שהוכחו בפניי אין די באי מתן אומן בגרסת הנאשם על מנת לבסס תשתית ראייתית מספקת לשם הוכחת אשמתו מעבר לספק סביר, הכל כפי שיפורט להלן.

אשר למיקום הרכב בזירה, מושתתות הראיות על עדותו של עידן לוי, נהג החברה, אשר חלף במקום הארוע והבחין בביצוע הגניבה בעודו בנסיעה איטית, במרחק של כ-50 מטר מהמשאית. הוא הבחין בשניים פורקים סחורה מרכב החברה, ובמקביל הבחין בנהג המשאית, עיסא, אותו הכיר, פוסע בסמוך כשמסופון בידו והוא אינו מבחין במתרחש. לוי עדכן את המשטרה ונסע בעקבות הגנבים עד לוד, אז נפרדו דרכיהם. למשטרה מסר את מספר הרכב מסוג מזדה 3 בו נסעו הגנבים - מספר רכב אשר אין חולק כי היה בבעלות הנאשם בעת הארוע. לדבריו, הבחין במדויק במספר הרכב בו נהגו הגנבים כשעמד ברמזור. כן מסר את תאורם מרחוק - הם נראו מזרחיים, אינו יודע אם ממוצא ערבי אם לאו, בריאים גופנית. במהלך עדותו שרטט העד את מיקומו ואת מיקום המשאית בעת הארוע (ת/3).

לעדות **מירי כהן**, חוקרת המשטרה, הגיעה המשטרה אל הנאשם באמצעות בדיקת בעלות של הרכב אשר פרטיו נרשמו, נוכח דיווחו של לוי (ת/2).

רס"ל אוהד רצאבי העיד בהתבסס על דו"ח הפעולה אותו ערך (ת/5), כי קיבל דיווח מהמוקד בדבר הגניבה, וכראש משמרת הגיע למקום, בוצעו סריקות ואולם לא נמצא דבר.

בהתבסס על נסיונו, העיד כי מספר הרכב נרשם על ידי תורנית המוקד על סמך פרטים אותם קיבלה מהמודיע טלפונית. בדו"ח נכתב כי הארוע נפתח ביום 17.10.13 בשעה 9:13, וכי המודיע שמסר את הפרטים זוהה בשמו הפרטי עידן ובמספר הטלפון שלו.

לשם שלמות התמונה יצויין כי מעדותו של עיסא עולה כי הוא לא הבחין בגניבה כשחזר אל הרכב מלקוח, והבחין בכך אך כשעצר בנקודת המשלוח הבאה. לפיכך, למעשה אינו יודע מתי התבצעה הגניבה.

הנאשם אמנם תהה בעדותו אשר לדיוק ברישום מספר הרכב על ידי לוי, אולם נתתי אומן בעדותו של לוי, אשר הבהיר כי הוא בטוח בפרטים אותם מסר וכי ראה היטב את הרכב ואת מספרו. נמצא כי ההגנה לא הטילה ספק ממשי בעדויות אשר פורטו לעיל, ולפיכך שילוב עדותו של לוי עם דו"ח הפעולה של השוטרים, מביאים למסקנה המהימנה עליי, כי רכבו של הנאשם הוא שהיה מעורב בביצוע הגניבה. כן מהימנה עליי עדותו של לוי כי הרכב עליו הועמסה הסחורה הגנובה נסע מראש העין ללוד לאחר הגניבה - עיר מגוריו של הנאשם.

כמובהר לעיל, לא ניתן להסיק מסקנה דומה בדבר הקשר של הנאשם לארוע, בהתבסס על דו"חות האיכון אותם הציגה המאשימה.

עדת התביעה אשר העידה בסוגיה זו הינה **כרמית יהודה**, מנהלת צוות בחברת "פלאפון", אשר במהלך עדותה הוגשה רשומה מוסדית אותה ערכה (ת/4). בהתאם לאמור ברשומה, הופקו הפלטים הרלוונטים ביום 27.2.14. ברשומה צוין כי חברת פלאפון מנהלת רישום ממוחשב שוטף של הנתונים המצויים בפלט, ואלו כללו גם מפה של אתרי פלאפון המתייחסים לאתר שנקרא "ראש העין מרכז", וכן חלק מרחובות העיר ובהם רחוב שבזי, נשוא הארוע. מפלטי השיחות שהוגשו עולה כי ממספר הטלפון של הנאשם התבצעו ביום הארוע שיחות בשעות 8:42 ו-9:01, אשר נקלטו באתר ראש העין מרכז, ושיחה מאוחרת יותר אשר נקלטה בתחנת לוד העתיקה.

ההגנה לא חלקה על דרך איסוף הנתונים ורישומם. עם זאת, נטען כי העדה אשר העידה מטעם המאשימה אינה מומחית לחלק מהסוגיות שבמחלוקת, ובענין זה יובהר כבר עתה כי העדה עצמה הסכימה לנטען.

טרם הדין במומחיות העדה, יצויין כי קושי ראשון עליו עמדה ב"כ הנאשם נוגע למועד הפקת הנתונים ברשומה, ולפיכך עתרה ב"כ הנאשם לפסול את קבילות הנתונים שהופקו, שכן אלו הופקו לאחר פקיעת תוקפו של הצו. בהקשר זה יובהר כי אין חולק שבהתאם לנ/2, צו בית המשפט שניתן על ידי, היה תוקף הצו שהוצא לחברת פלאפון עד ליום 22.1.14. כך גם אין חולק כי הנתונים הופקו, כעולה מת/4 ומעדות כרמית יהודה, אך ביום 27.2.14, קרי כחודש לאחר מועד פקיעת הצו.

בתשובתה לטענה זו עמדה המאשימה על כך שחומרת ההפרה אינה גבוהה. נטען כי הפגיעה בזכויות הנאשם אינה בוטה, וכי כתוצאה מההפרה לא נפגעה מהימנות הראיה. כן נטען כי הצו הועבר לחברת התקשורת לפני שפג תוקפו, וכי המועד הקובע הוא מועד העברת הצו לחברת התקשורת ולא מועד הפקת הפלטים.

אין בידי לקבל את הטענה בדבר "המועד הקובע", שכן הצו אינו מסייג את הדברים באופן בו מבקשת המאשימה כי אלו יסויגו. כך גם אין בידי לקבל את הטענה כי הצו הועבר במועד לחברת התקשורת, וכי השגגה בהנפקת המידע הינה

לפיכך לפתחה של פלאפון, שכן הטענה לא בוססה בראיות, והעדה לא נשאלה אודותיה.

עם זאת, בהתאם להלכה הפסוקה, הרי שאף אם נפל פגם בביצוע הצו, אין בהכרח מוביל הפגם לפסילת הראיה שהושגה מכוחו. **בע"פ 5121/98, יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי**, נקבע כי יש לבחון את נפקות הפגם ואת השפעתו על קבילות הראיה שהושגה, וכי הפסלות אינה אוטומטית. על בית המשפט לערוך איזון בין האינטרס הציבורי והצורך לאפשר למשטרה למלא כראוי את תפקידה, לבין זכות הנאשם להליך הוגן. **בנסיבות ההפרה שבפניי, כאשר עסקינן בצו שהוצא כדין, ובתוצרי צו אשר לא נטען כי נפגמה מהימנותם בשל הפקתם באיחור, אני מוצאת כי אין בהפרה שנעשתה כדי לפסול את תוצרי הצו.**

חרף זאת, ואף שהראיה קבילה, אני מוצאת ליתן לה משקל, בהעדר יכולת להסיק את המסקנות אותן מבקשת המאשימה להסיק מראיה זו. במה דברים אמורים?

משנשאלה כרמית יהודה אשר לקליטת האנטנות, ענתה כי אינה יכולה להשיב על כך, שכן אינה מהנדסת (ע' 24). העדה אמנם העידה כי אחת השיחות נקלטה בלוד ושיחה אחרת נקלטה בראש העין, ואולם משנשאלה שוב ושוב אילו תחומים קולטות האנטנות, השיבה כי אינה יכולה להעיד על כך. לדבריה - **"אני לא יכולה לדעת. אני לא מהנדסת, אני לא עוסקת בחוות דעת ולא בשטח כיסוי. אלא רק במיקום של האנטנה על המפה. זה הכל"** (ע' 34 ש' 24-25).

העדה נשאלה אם היא יכולה להשיב באילו תחומים גאוגרפים בוצעו השיחות, והשיבה בשלילה. לשאלת בית המשפט השיבה כי היא מניחה שמנוי לא יקלט בראש העין אם הוא מצוי בת"א, אולם מדובר בהנחה בלבד. כך גם לא ידעה להשיב אם הנאשם יקלט בראש העין שעה שהוא מצוי בכפר קאסם (ע' 35), והעידה כי המפה אינה מציגה "כיסוי" של המנויים.

בפסקי דין בהם הוכרו איכונים כראיה לאמיתות התוכן, העידו עדים מטעם חברות התקשורת על אמיתות הנתונים, על הסבירות כי אדם שאוכן במקום מסוים ימצא בפועל במקום אחר (**ת"פ מחוזי מרכז 9830-10-10 בענין מדינת ישראל נ' מוחמד סוילם**), על כך שלא נערכו שינויים בנתוני האתר המסויים בו נקלטו השיחות, כי לא היו עומסים או תקלות ברשת באותו מועד (**ע"פ 9338/08 בענין אלעוקה**), על הפער בין אפשרות מיקום השיחה על המפה לבין מקום הימצאו של המתקשר (**ע"פ 10049/08 בענין ראובן אבו עזא**), ועוד.

בענייננו אין מנוס ממסקנה כי לעדה מטעם המאשימה לא היתה המומחיות הנדרשת לצורך מתן תשובות לשאלות שבמחלוקת, ובעיקר בכל הנוגע לשאלת מיקומו של הנאשם, ככל שהוא שאחז בטלפון בעת ביצוע השיחות בסמוך לשעת הארוע. המידע שהוצג באשר למיקום האנטנה וטווח הקליטה שלה היה חלקי, וכאמור העדה הודתה ביושר כי היא אינה עוסקת בטווחים אלא אחראית על האנטנה שמספקת את המידע, ולפיכך אינה יכולה להעיד כלל היכן מוקם הנאשם בעת שנקלטו השיחות באנטנה.

אמנם ייתכן כי הצדק עם המאשימה, בטענתה כי לא סביר שאנטנה בראש העין תקלוט שיחה אותה ייתכן שביצע הנאשם בעת שהיה בלוד. אלא שעל מנת שתתקבל הרשומה המוסדית כראיה לאמיתות התוכן וינתן לה משקל, עליה לכלול מידע הכרחי בדבר מרחק תחנת הממסר או האנטנות ממקום ביצוע העבירה, ובעיקר בדבר המסקנה אותה מבקשת המאשימה להסיק - כי הנאשם היה בקרבת מקום לאותה אנטנה. כאמור, עדת המאשימה הבהירה מפורשות כי אינה יכולה להעיד על כך.

ב"כ הנאשם טענה כי לא הוכחו התנאים הנקובים בסעיף 36 בפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, בדבר קבילות רשומה מוסדית. מוכנה אני להניח כי תנאים אלו הוכחו בעדותה של כרמית יהודה.

עם זאת, כאמור, לא הוצגה בפני כל עדות או ראיה אשר למרחקים מהם נקלטות השיחות, להבדיל מראיות שהוצגו ואשר מכוחן יש ביכולתי לקבוע כי השיחות נקלטו באנטנות מסוימות. לפיכך, אף שהראיה קבילה, לא יינתן לה כל משקל, שכן אין בה כדי לבסס את טענת המאשימה לפיה מיקום קליטת השיחות מעיד על הימצאות הנאשם בסמוך לאנטנות אלו. **נוכח דברים אלו, אני קובעת כי ראיית האיכון אינה יכולה ללמד על הימצאות הנאשם במקום.**

כאמור בראשית הדברים, התשתית הראייתית עליה מתבסס האישום היא נסיבתית. כאשר מבקשת המאשימה להרשיע נאשם בהתבסס על תשתית ראייתית נסיבתית, עליה להוכיח כל ראיה בנפרד, כך שבית המשפט יוכל לבסס עליה ממצא עובדתי. בשלב שני בוחן בית המשפט האם מארג הראיות כולו מוביל למסקנה מפלילה, וככל שכן הדבר עובר הנטל לכתפי הנאשם, על מנת לשכנע באמיתות גרסתו, ולהטיל ספק במסקנה המפלילה (ר' ע"פ 9372/03 בענין פון וייזל וע"פ 2132/04 בענין קייס).

בהתאם להלכה הפסוקה, רק אם המסקנה המרשיעה גוברת על כל תזה אפשרית אחרת, ניתן לקבוע כי הוכחה אשמת הנאשם מעבר לספק סביר.

בבוחני את גרסת הנאשם, הרי שמתקשה אני ליתן אמון בגרסתו, ומנגד, אף לקבוע כי שיקר באופן מפורש שקרים מהותיים - לא ניתן. הנאשם נחקר לראשונה בגין החשדות כנגדו כחודשיים לאחר מועד הארוע, ומשנשאל אם היה בראש העין באותו מועד השיב כי אינו זוכר. הוא נשאל שוב ושוב אם היה בראש העין, ובסופו של יום השיב כי לא היה כלל באותו מועד בראש העין, וכי ככלל לא היה מעולם בראש העין (ת/1). אשר לרכב שבבעלותו, אישר כי ברשותו מזדה 3 כסופה, שאת מספרה לא זכר. הנאשם טען כי כל בני משפחתו משתמשים ברכב זה, שכן הוא עצמו נוסע לעבודה בהסעה, אך הבהיר כי בחלוף כחודשיים ממועד הארוע הוא אינו יכול לדעת מי מבני משפחתו נטל את הרכב באותו מועד.

כן השיב הנאשם כי הוא מדפיס כרטיס במקום עבודתו, ולפיכך ניתן לבדוק אם היה במקום העבודה במועד הארוע. הוא מסר את שם המעסיק ואת שם החברה, אך טען כי אינו זוכר את מספר הטלפון של המעסיק.

בהודעתו השניה, ת/6, השיב שוב כי מעולם לא היה בראש העין. כן חזר על גרסתו כי כל בני משפחתו נהגו ברכב הרשום על שמו. מנשאל כיצד ייתכן שהרכב שלו נראה בראש העין, השיב שאולי נרשם מספר שגוי, שכן הדבר אינו הגיוני. אשר למספר הטלפון שאוכן, השיב כי רק הוא משתמש בו, וכי ייתכן שעבר במקום. כן טען, בניגוד לגרסתו הקודמת, כי אינו מעביר כרטיס במקום העבודה. הוא מסר טלפון של המעסיק ואת שמו הפרטי, וטען שהמעסיק יאשר שהיה בעבודה במועד הארוע.

בהקשר זה יצוין כי **רס"ב פנחס פינטו**, אשר גבה את הודעתו השניה של הנאשם, העיד כי לא זימן למתן עדות אף אחד מבני משפחתו של הנאשם, וכי הוא ניסה לאתר את המעסיק של הנאשם והתקשר אליו מספר פעמים, אולם התרשם כי המעסיק התחמק מלהגיע ומלשתף פעולה (ר' ת/7 מיום 27.5.14 ומיום 22.6.14 מהם עולה כי המעסיק לא הסכים למסור פרטים מלאים אודותיו ואודות מקום העבודה). פינטו הבהיר כי כאשר עסקין בעד שאינו חשוד, אין למעשה למטרה סמכויות ואפשרות לכפות על העד הגעה לחקירה.

בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם כי הוא מתגורר בלוד, וכי עבד בתקופה הרלוונטית בחברת איסקו בלוד. הוא חזר על גרסתו כי ברכב, שהיה בבעלותו, נהגו להשתמש בני משפחה רבים, וכי הוא עצמו היה מגיע לעבודה בהסעה וכך גם חוזר. כן הבהיר כי כשנחקר טען כי היה בעבודה שכן נחקר כאמור כחודשיים לאחר הארוע, וכך הניח שהיה. הוא הוסיף, כי יש לו משפחה בכפר קאסם ולכן לפעמים הוא נוסע בכביש עוקף ראש העין, אולם לא היה בראש העין עצמה. לדבריו, מסר את פרטי המעסיק שלו למשטרה, והוא אינו יודע מדוע המעסיק לא הגיע לחקירה.

אשר לטלפון הנייד, אישר כי המספר שאוכן היה בשימוש הבלעדי. עם זאת, משנשאל כיצד נקלטו נתוני הטלפון שלו באנטנת ראש העין, השיב כי אולי כך מהטלפון שנמצא ברכב, מהדיבורית, תוך שהסביר כי אינו בקיא בפרוצדורה של "עקוב אחרי", ואולם למיטב הבנתו שני הטלפונים הופכים ל"גוש אחד" כאשר משתמשים בפונקציה זו.

יצוין כי אמנם הנאשם נקט במילה "דיבורית", ואולם התייחס גם לקיומם של שני טלפונים. הדברים לא הובהרו, ולפיכך קיימת אפשרות כי התכוון שברכב הותקן טלפון נוסף, ולא דיבורית בלבד. לא למותר לציין בהקשר זה כי הנאשם אינו דובר את השפה העברית כשפת אם. עם זאת, עסקין בטענה כבושה. לדברי הנאשם הוא לא ציין את הדברים במשטרה, שכן חשב על כך רק בעת חקירתו בבית המשפט. מנגד טען, כי אמר את הדברים לחוקר, אשר לא שמע אותו (ע' 75-76). נהיר כי שתי טענות הנאשם בהקשר זה אינן יכולות לדור בכפיפה אחת.

אשר להחתמת כרטיס במקום העבודה, טען כי לא החתים כרטיס אלא את אצבעו, ולא הבהיר כיצד כמפורט לעיל, מסר שתי גרסאות שונות בעת חקירותיו במשטרה.

מהדברים האמורים עולה כי טענות הנאשם ניתנות היו להוכחה בנקל, אף לשיטתו שלו, לו היה בהן ממש, ואולם הוא לא עשה כן. הנאשם לא תרם להגעת מעסיקו למשטרה, אף שמדובר בטענת אליבי שלו בכל הנוגע לנוכחותו במקום העבודה בעת הארוע; כך גם לא הוצגו ראיות - בחקירה או בבית המשפט, כי אכן נכח במקום עבודתו במועד הארוע, אף כי לאור עדותו בנקל יכול היה לעשות כן, נוכח טענותיו כי נרשמת הגעתו למקום העבודה. כך גם לא עשה דבר להוכחת טענתו כי בני משפחתו נהגו להשתמש ברכבו דרך קבע.

עדותיו לא היתה עקבית, ולפיכך, ובהתחשב בכבישת חלק מגרסתו ובסתירות שנמצאו בה, מתקשה אני ליתן אמון בגרסתו. מנגד, אין המדובר בהכרח בשקרים מהותיים המחזקים את גרסת המאשימה, ושעה שעסקין בראיות נסיבתיות הרי שממילא יש לקבוע, קודם לבחינת גרסת הנאשם, כי יש בראיות אותן הציגה המאשימה כדי להוות בסיס איתן להרשעה, ואולם אלו אינן בעלות עוצמה מרובה.

זאת ועוד, בהתאם להלכה הפסוקה, עוצמת ההסבר אותו על הנאשם לספק תלויה בעוצמת הראיות הנסיבתיות, ואולם כאמור לעיל נמצא כי הראיות אותן הציגה המאשימה אינן מהוות בסיס מספק להרשעה.

בהתאם לפסיקה - "רק אם המסקנה המרשיעה, אשר מוסקת מן הראיות הנסיבתיות, גוברת באופן ברור והחלטי על כל תיזה חלופית ואינה נותרת מסקנה סבירה אחרת, ניתן לומר, שאשמה הוכחה מעל לכל ספק סביר" (ע"פ 543/79, 622, 641 - אבישי נגר ואח' נ' מדינת ישראל, פד לה(1), 113 (22/10/1980)).

הראיות אשר הוצגו בבית המשפט הן ראיות נסיבתיות, שכן לא נמצא מי שיעיד כי הנאשם עצמו היה בזירת הארוע. לאחר בחינת הראיות ניתן לקבוע כי ראיות המאשימה מלמדות אמנם, כי רכבו של הנאשם היה במקום הארוע, וכי שיחות מהטלפון הנייד של הנאשם נקלטו באתר סמוך. ראיות אלו משתלבות זו בזו ומקימות תשתית ראייתית כנגד

הנאשם.

ואולם, חרף הקשיים בגרסתו של הנאשם, סבורתני כי המארג הראייתי שהוצג מאפשר גם מסקנה אחרת, מלבד המסקנה כי הנאשם הוא בהכרח שביצע את הגניבה שהוכחה בפניי.

כידוע, "אין הבור מתמלא מחוליתו, ושקרי נאשם, כשלעצמם, אינם יוצרים תשתית ראייתית מקום שאיננה קיימת" (ע"פ 5964/13 - שלום פרץ נ' מדינת ישראל, תק-על 2015(2), 9407(01/06/2015)).

נוכח המפורט לעיל נמצא כי משקלה של הראיה הנסיבתית העוסקת באיכון אינו כבד משקל דיו על מנת להביא לקביעה פוזיטיבית כי הנאשם אכן היה בזירה, ולפיכך לא ניתן לאורה של ראיה זו לבסס מסקנות חד משמעיות בדבר מיקומו של הנאשם.

לפיכך, ובהתחשב במארג הראיות הנסיבתיות, קיים ספק אם הנאשם הוא שביצע את העבירות שהוכחו.

סוף דבר - המאשימה הציגה ראיות לביצוע גניבה ופריצה לרכב, אולם כאמור, כאשר עסקינן במסכת ראיות נסיבתיות יש לשכנע כי המסקנה לה טוענת המאשימה הינה המסקנה האפשרית היחידה. אף כי לא נתתי אמון בגרסת הנאשם, הרי שלא הוצגו די ראיות על מנת לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא שבהכרח ביצע את העבירות הנטענות, ולפיכך, מחמת הספק, מזוכה הנאשם בדין.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ו, 08 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים